

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 23.

Vydána dne 31. března 1923.

Obsah: (50. a 51.). 50. Zákon na ochranu republiky. — 51. Zákon o státním soudě.

50.

Zákon ze dne 19. března 1923

na ochranu republiky.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

HLAVA I.

Úklady o republiku.

§ 1.

Ú k l a d y.

Kdo se pokusí:

násilím změnití ústavu republiky, zejména pokud jde o samostatnost, jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu,

násilím úplně znemožnití ústavní činnost presidenta republiky, jeho náměstka, zákonodárského sboru, vlády nebo guvernéra Podkarpatské Rusi,

násilím přivtělití cizímu státu území republiky neb odtrhnouti od něho jeho část,

trestá se za zločin těžkým žalářem od pěti do dvaceti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem na doživotí.

§ 2.

Příprava úkladů.

Kdo se s někým spolčí k úkladům o republiku,

kdo vejde k témuž konci ve styk přímý nebo nepřímý s cizí mocí nebo s cizími činiteli, zejména vojenskými nebo finančními,

kdo k témuž konci sbírá branné nebo pomocné síly, je organizuje nebo cvičí,

kdo poskytuje neb opatřuje k témuž konci zbraně, střelivo nebo jiné prostředky,

trestá se za zločin těžkým žalářem od jednoho do pěti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od pěti do deseti let.

§ 3.

Ohrožení bezpečnosti republiky.

1. Kdo v úmyslu poškodit republiku ji vydá nebezpečí války nebo nepřátelského činu cizí moci neb ozbrojeného napadení nebo takové nebezpečí zvýší, trestá se za zločin těžkým žalářem od pěti do deseti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od deseti do dvaceti let nebo na doživotí.

2. Kdo způsobí nebo podporuje ozbrojené povstání v republice v úmyslu ohrozit tím její bezpečnost zvenčí, trestá se za zločin těžkým žalářem od jednoho do pěti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od pěti do dvaceti let.

3. Kdo za účelem uvedeným pod čís. 1 nebo 2 s někým se spolčí nebo vejde ve styk přímý nebo nepřímý s cizí mocí nebo s cizími činiteli, zejména vojenskými nebo finančními,

trestá se za zločin těžkým žalářem od šesti měsíců do pěti let.

HLAVA II.

Poškozování republiky a útoky na ústavní činitele.

§ 4.

Prorada.

1. Zmocněnec republiky, který při jednání s cizí mocí poruší své povinnosti, ač ví, že tím poškodí důležitý zájem republiky,

kdo zničí, odstraní, utají, poruší nebo padělá listiny nebo jiné důkazy o právních poměrech republiky k jinému státu, ač ví, že tím poškodí důležitý zájem republiky,

trestá se za zločin žalářem od jednoho do pěti let a spáchal-li čin v úmyslu, aby poškodil republiku, těžkým žalářem od pěti do deseti let.

2. Spáchal-li vinník čin z hrubé nedbalosti, trestá se za přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do jednoho roku.

§ 5.

Zrada státního tajemství.

1. Kdo vyrazí přímo nebo nepřímo cizí moci skutečnost, opatření nebo předmět, jež vláda tají v důležitém zájmu republiky nebo jež v takovém zájmu mají zůstatí utajeny před cizí mocí,

kdo vyzvídá takovou skutečnost, opatření nebo předmět, aby je vyrazil přímo nebo nepřímo cizí mocí,

trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do pěti let a spáchal-li čin v úmyslu, aby poškodil republiku, těžkým žalářem od pěti do deseti let.

2. Kdo hrubou nedbalostí způsobí, že taková skutečnost, opatření nebo předmět se stanou nebo mohou se státí známými cizí moci, ačkoli podle svého veřejného postavení je povinen uchovávatí je v tajnosti neb ačkoli mu taková povinnost byla výslovně uložena hledíc na jeho služební nebo smluvní poměr, trestá se za přečin vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

§ 6.

Vojenská zrada.

1. Kdo za války opatřuje nepříteli nějaký prospěch nebo způsobí škodu branné moci nebo vojenským podnikům republiky nebo jejího spojence,

příslušník republiky, který za války koná službu v nepřátelském vojsku,

trestá se za zločin těžkým žalářem od tří do pěti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od pěti do dvaceti let nebo na doživotí.

2. Stejně se trestá:

kdo vyrazí cizí moci přímo nebo nepřímo skutečnost, opatření nebo předmět, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky,

kdo vyzvídá takovou skutečnost, opatření nebo předmět, aby je vyrazil přímo nebo nepřímo cizí moci,

kdo za těmito účely s někým se spolčí nebo vejde ve styk přímý nebo nepřímý s cizí mocí

nebo s cizími činiteli, zejména vojenskými nebo finančními.

3. Kdo vědomě ohrožuje obranu republiky tím, že vyrazí osobě nepovolané skutečnost, opatření nebo předmět, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, nebo tím, že vyzvídá takovou skutečnost, opatření nebo předmět, aby je vyrazil osobě nepovolané, trestá se, není-li čin přísněji trestný, za zločin žalářem od šesti měsíců do tří let.

4. Kdo hrubou nedbalostí způsobí, že taková skutečnost, opatření nebo předmět se stanou nebo mohou se státí známými cizí moci, ačkoli podle svého veřejného postavení je povinen uchovávatí je v tajnosti neb ačkoli mu taková povinnost byla výslovně uložena hledíc na jeho služební nebo smluvní poměr, trestá se za přečin vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

§ 7.

Tresty na některé útoky na život ústavních činitelů.

1. Pokus zločinu vraždy (§ 134 zákona ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. z., § 273 zák. čl. V z r. 1878, a § 413 zákona ze dne 15. ledna 1855, čís. 19 ř. z.), zločin úmyslného zabití člověka (§ 279 zák. čl. V z r. 1878) i pokus tohoto zločinu trestá se těžkým žalářem doživotním, byl-li spáchán na prezidentu republiky nebo na jeho náměstku.

2. Týmž trestem trestají se tyto činy, byly-li spáchány na předsedovi vlády, členu vlády nebo členu zákonodárského sboru u výkonu jejich pravomoci nebo pro tento výkon nebo vůbec pro jejich činnost v životě politickém, jakož i byly-li spáchány na guvernéru Podkarpatské Rusi nebo na členu státního soudu u výkonu jejich pravomoci nebo pro tento výkon.

3. Ustanovení čís. 1 a 2 vztahuje se také na činy, které byly spáchány na bývalém prezidentu republiky, jeho náměstku, předsedovi vlády, členu vlády, guvernéru Podkarpatské Rusi a členu státního soudu pro výkon jejich pravomoci, vyjma že tyto osoby byly své hodnosti zbaveny v důsledku rozsudku senátu, rozsudku trestního soudu nebo nálezu disciplinárního.

4. Trestem uvedeným pod čís. 1 se trestá, neustanovuje-li platné právo trestu přísnějšího, ten, kdo spolupůsobí ke spáchání nebo při spáchání vraždy nebo úmyslného zabití člověka za okolností a na osobách uvedených pod č. 1 až 3, a to i když čin nebyl dokonán. Ukazuje-li menší míra účasti na menší trest-

nost, je trestem těžký žalář od deseti do dvaceti let. Této mírnější sazby nelze však užiti na účastníka, je-li pachatelem osoba mladší dvaceti let.

5. Doživotním těžkým žalářem trestá se také ten, kdo spáchal některý z činů uvedených pod č. 4 v době mezi dokonáním osmáctým a dvacátým rokem svého věku nebo kdo v tomto věku spolupůsobil ke spáchání nebo při spáchání takového činu, a to i když čin nebyl dokonán. Ukazuje-li menší míra účasti osoby mladší dvaceti let na menší trestnost, je trestem těžký žalář od pěti do dvaceti let.

§ 8.

Tělesné poškození ústavních činitelů.

1. Kdo úmyslně poškodí na těle presidenta republiky nebo jeho náměstka,

kdo úmyslně poškodí na těle předsedu nebo člena vlády u výkonu jich pravomoci nebo pro tento výkon nebo vůbec pro jejich činnost v politickém životě,

kdo úmyslně poškodí na těle předsedu zákonodárného sboru, guvernéra Podkarpatské Rusi nebo člena státního soudu u výkonu jich pravomoci nebo pro tento výkon,

trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do pěti let.

2. Způsobil-li vinník svým činem těžké poškození na těle nebo smrt nebo nebezpečí takového výsledku, je trestem těžký žalář od pěti do dvaceti let.

3. Měl-li vinník v případě čís. 1 nebo 2 úmysl způsobiti poškození těžké, je trestem těžký žalář od pěti do dvaceti let nebo na doživotí.

4. Spáchal-li vinník čin dříve než dokoná dvacátý rok svého věku, je v případě čís. 2 a 3 trestem těžký žalář od dvou do deseti let.

5. Těmito ustanoveními chráněny jsou také osoby uvedené v § 7 čís. 3.

§ 9.

Spolčení k útokům na ústavní činitele.

Kdo se s někým spolčí k tomu konci, aby byl spáchán zločin uvedený v § 7 nebo 8 neb aby takové činy byly páčány,

kdo vědomě podporuje jakýmkoliv způsobem takové spolčení nebo jeho účastníky,

trestá se za zločin žalářem od jednoho do pěti let.

§ 10.

Násilí proti ústavním činitelům neb osobování si jich moci.

1. Kdo užije násilí, aby působil v určitém směru na výkon pravomoci presidenta republiky nebo jeho náměstka, zákonodárného sboru, jeho předsedy, předsednictva, výboru nebo komise, vlády, předsedy nebo člena vlády nebo guvernéra Podkarpatské Rusi neb aby jim v takovém výkonu bránil nebo jej mařil,

kdo proti nim užije násilí za výkon jich pravomoci,

trestá se za zločin žalářem od jednoho do pěti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od pěti do deseti let.

2. Kdo svémocně sám nebo ve spojení s jinými si osobuje pravomoc vyhrazenou presidentu republiky, zákonodárnému sboru, vládě, guvernéru Podkarpatské Rusi, sboru vykonávajícímu trestní soudnictví nebo veřejnou správu, trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do jednoho roku, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od jednoho do pěti let.

§ 11.

Urážka presidenta republiky.

1. Kdo před dvěma nebo více lidmi presidentu republiky nebo jeho náměstku na cti ublíží vyhrůžkou zlého nakládání nebo jiným hrubě zneuctívajícím projevem nebo ho uvede ve veřejný posměch,

kdo pronese o něm obvinění, věda, že tím vážně ohrozí jeho čest,

trestá se za přestupek vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

2. Dopustil-li se vinník činu veřejně nebo tváří v tvář presidentu republiky (jeho náměstku) neb opětovně před dvěma nebo více lidmi při různých příležitostech nebo ho tělesně ztýrá, trestá se za přečin vězením od jednoho měsíce do jednoho roku.

3. Důkaz pravdy i přesvědčení o pravdě je vyloučen.

§ 12.

Nepřekážení nebo neoznámení trestných podniků.

1. Kdo opomine překaziti trestné činy uvedené v § 1, 2, 6 až 9, ačkoli tak mohl učiniti snadno a bez nebezpečí pro sebe a osoby blízké,

kdo se doví věrohodným způsobem, že se chystá takový zločinný podnik nebo že byl spáchán čin uvedený v § 6, čís. 2 a 3 a opomine to neodkladně oznámiti věrohodným způsobem úřadu neb ohroženému,

trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do jednoho roku.

2. Má-li vinník zvláštní povinnost čin přezkaziti neb oznámiti nebo jednal-li v úmyslu pachatele podporovati, je trestem těžký žalář od jednoho roku do pěti let.

3. Neoznámení není trestné, dověděl-li se vinník o podniku v době, kdy již bylo od něho upuštěno, leč jde-li o vojenskou zradu podle § 6 čís. 2 a 3.

HLAVA III.

Ohrožování míru v republice a vojenské bezpečnosti její.

§ 13.

Nedovolené ozbrojování.

1. Kdo bez úředního povolení:

opatří, přechovává nebo jinému přenechá dělo, kulomet, samostříl (automatickou pušku), ruční granát, minomet, plamenomet nebo zbraň podobné účinnosti nebo součástky, jichž je nezbytně zapotřebí k užití takové zbraně,

hromadí nebo rozděljuje ruční nebo střelné zbraně, střelivo, vojenským účelům sloužící traskaviny nebo jedovaté plyny,

tvoří ozbrojené skupiny nebo je cvičí v zacházení se zbraní,

trestá se za zločin žalářem od jednoho měsíce do jednoho roku.

2. Jednal-li vinník vědomě k účelům pozdvižení nebo vzbouření (vzpoury), trestá se těžkým žalářem od šesti měsíců do pěti let.

3. Kdo se zúčastní ozbrojené skupiny, věda, že jejím účelem je pozdvižení nebo vzbouření (vzpoura), trestá se za zločin žalářem od jednoho měsíce do dvou let.

4. Kdo opomine neodkladně a věrohodným způsobem oznámiti úřadu nedovolené ozbrojování (čís. 1 až 3), o němž se dověděl věrohodným způsobem, ačkoliv tak mohl učiniti snadno a bez nebezpečí pro sebe a osoby blízké, trestá se za přečin tuhým vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

5. Vyzve-li státní správa obyvatelstvo vyhláškou, aby vydalo zbraně, nebude za nedo-

volené ozbrojování potrestán, kdo zbraně odvezdá úřadu ve lhůtě stanovené vyhláškou.

§ 14.

Rušení obecného míru.

1. Kdo veřejně nebo před více lidmi nebo více lidí pobuřuje proti státu pro jeho vznik, proti jeho samostatnosti, ústavní jednotnosti nebo demokraticko-republikánské formě,

trestá se za přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do dvou let.

2. Kdo veřejně popuzuje k násilnostem nebo jiným nepřátelským činům proti jednotlivým skupinám obyvatelů pro jejich národnost, jazyk, rasu nebo náboženství nebo proto, že jsou bez vyznání, trestá se za přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do jednoho roku.

3. Kdo veřejně popuzuje k zášti proti jednotlivým skupinám obyvatelů pro jejich národnost, jazyk, rasu nebo náboženství nebo proto, že jsou bez vyznání, trestá se za přečin vězením od čtrnácti dnů do šesti měsíců.

4. Kdo veřejně popuzuje k násilnostem nebo jiným nepřátelským činům proti jednotlivci pro jeho národnost, jazyk, rasu nebo náboženství nebo proto, že je bez vyznání, trestá se za přečin vězením od osmi dnů do tří měsíců.

5. Stejně se trestá, kdo veřejně způsobem surovým nebo štvavým hanobí republiku, národ nebo národní menšinu tak, že to může snížit vážnost republiky neb ohrozit obecný mír v republice nebo její mezinárodní vztahy.

§ 15.

Výzva k neplnění zákonných povinností nebo k trestným činům.

1. Kdo vybízí k hromadnému neplnění veřejnoprávních povinností, uložených zákonem, trestá se za přečin tuhým vězením od čtrnácti dnů do jednoho roku.

2. Kdo veřejně podněcuje ke zločinu nebo přečinu, trestá se za přečin tuhým vězením od osmi dnů do jednoho roku.

3. Podněcoval-li vinník ke zločinu uvedenému v § 1, 2, 7 nebo 8 nebo ke zločinu vojenskému nebo k hromadnému páčání přečinu podle § 47 až 51 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n., trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do pěti let.

4. Kdo veřejně vybízí k hromadnému páčání přestupku, trestá se za přestupek vězením od tří dnů do tří měsíců.

5. Vinník není podle ustanovení odst. 2 a 4 trestný, podněcoval-li k přečinu nebo přestupku, stíhanému jen na žádost (soukromý návrh) poškozeného.

§ 16.

Schvalování trestných činů.

1. Kdo veřejně vychvaluje nebo výslovně schvaluje zločin nebo přečin nebo jinak projevuje s ním souhlas,

kdo veřejně vychvaluje neb oslavuje pachatele pro takový čin,

kdo, předem se s pachatelem nedohodna, jakýmkoli způsobem jej za takový čin odmění, neb, aby tím projevilsouhlas s jeho činem, poskytne mu náhradu za peněžitý trest nebo jiný plat rozsudkem trestního soudu mu uložený nebo s tímž úmyslem veřejně sbírá na takový peněžitý trest nebo náhradu,

trestá se za přečin vězením od osmi dnů do jednoho roku.

2. Jde-li o zločin uvedený v § 1, 2, 7 nebo 8, trestá se vinník za zločin žalářem od šesti měsíců do tří let.

3. Kdo do jednoho roku po spáchání zločinu uvedeného v § 7 nebo 8 v tiskopise nebo rozšířeném spise uveřejní, veřejně předvádí, vystavuje nebo rozšiřuje obraz pachatelův, trestá se, nestalo-li se to k účelům vědeckým nebo na žádost úřadu k účelům trestního řízení, za přestupek trestem peněžitým od 50 Kč do 10.000 Kč nebo vězením od tří dnů do jednoho měsíce.

4. Vinník není trestný podle odst. 1, jde-li o přečin, stíhaný jen na žádost (soukromý návrh) poškozeného.

§ 17.

Sdružování států nepřátelské.

1. Kdo založí tajnou organizaci, jejímž účelem je podvracet samostatnost, ústavní jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu,

kdo znaje účel takového sdružení k němu přistoupí, s ním se stýká, jeho činnosti jakýmkoli způsobem se zúčastní, je nebo jeho členy v jich podvratných snahách hmotně nebo jakýmkoli jiným způsobem podporuje,

trestá se za přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do dvou let.

Tajnou organizací je i taková, která, majíc ve skutečnosti účel uvedený v odst. 1, předstírá jiný účel.

2. Úředník, který se doví o organizaci uvedené v odst. 1 neb o jejích schůzkách a opomine to oznámiti podle své povinnosti, trestá se za přečin tuhým vězením od jednoho do tří měsíců, za okolností zvláště přitěžujících tuhým vězením od tří měsíců do jednoho roku.

§ 18.

Šíření nepravdivých zpráv.

1. Kdo veřejně sděluje nebo jinak rozšiřuje nepravdivou zprávu, již pokládá za pravdivou nemá dostatečných důvodů, ač ví, že tím vážně znepokojí obyvatelstvo nějakého kraje nebo místa nebo část tohoto obyvatelstva, trestá se za přestupek trestem peněžitým od 50 do 10.000 Kč nebo vězením od tří dnů do tří měsíců.

2. Kdo veřejně sděluje nebo jinak rozšiřuje takovou nepravdivou zprávu, ač ví, že tím poškozuje bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek nebo že tím způsobuje zdražování předmětů potřeby, překotné a hromadné koupě nebo prodeje nebo překotné a hromadné vybírání vkladů, trestá se za přečin vězením od osmi dnů do tří měsíců.

3. Ví-li vinník, že zpráva je nepravdivá, trestá se v obou případech (č. 1 a 2) za přečin tuhým vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

§ 19.

Návrat členů bývalé panovnické rodiny nebo podpora takového návratu.

1. Člen bývalé panovnické rodiny Habsbursko-lotrinské a potomek takového člena, jenž bez svolení vlády vstoupí nebo zdržuje se na území Československé republiky,

kdo ho při tom jakýmkoli způsobem podporuje nebo dověda se věrohodným způsobem o jeho zatajovaném pobytu na území Československé republiky, úřadu to neoznámí neodkladně a věrohodným způsobem,

trestá se za přečin tuhým vězením od šesti měsíců do jednoho roku.

2. Byl-li vinník již před tím pro takový čin pravoplatně odsouzen nebo měl-li zvláštní povinnost návrat a pobyt takové osoby oznámiti, trestá se za zločin žalářem od jednoho roku do pěti let.

§ 20.

Hrubá neslušnost.

Kdo hrubou neslušností ruší výkon pravomoci presidenta republiky, jeho náměstka, zákonodárního sboru, jeho předsedy nebo předsednictva, výboru nebo komise, vlády, jejího předsedy nebo člena nebo guvernéra Podkarpatské Rusi, aby snížil jejich vážnost,

kdo potupí jméno republiky, její znak, vlajku nebo barvy nebo vypočtení presidenta republiky, nebo kdo je poškodí neb odstraní, aby snížil vážnost republiky nebo presidenta republiky,

trestá se za přestupek vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

§ 21.

Svádění nebo pomáhání k vojenským zločinům nebo nadržování jim.

1. Kdo navede nebo hledí navést k vojenskému zločinu nebo při takovém zločinu pomáhá, trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do pěti let.

2. Stejně se trestá, kdo pachateli vojenského zločinu po spáchání jeho nadržuje ukrýváním nebo pomáháním k útěku nebo na útěku.

3. V případě č. 2 není vinník trestný, nadržoval-li osobě blízké.

§ 22.

Nedovolené najímání vojska.

Kdo bez dovolení vlády najímá příslušníka republiky pro vojenskou službu cizí moci nebo kdo najímání takové zprostředkuje, trestá se za zločin žalářem od šesti měsíců do pěti let.

§ 23.

Nedovolené zpravodajství.

Kdo tiskem uveřejní zprávu o síle, válečné zdatnosti nebo pohybu vojska neb o jiném zařízení republiky nebo jejího spojence, zavedeném k obraně, ač to bylo úředně zakázáno neb ač mohl ze zprávy nebo jiných okolností vědět, že uveřejněním ohrožuje zájem státu,

kdo tiskem uveřejní zprávu o mimořádných zařízeních k udržení neb obnovení pokoje, ač to bylo úředně zakázáno,

trestá se za přečin vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

§ 24.

Ohrožování obrany republiky.

1. Kdo proti zákazu dopraví do ciziny zbraň, střelivo nebo jiný válečný materiál, trestá se za přečin vězením od jednoho měsíce do jednoho roku.

2. Kdo bez úředního povolení zhotoví popis, plán, náčrt nebo snímek některého zařízení neb opatření na obranu republiky,

kdo bez úředního povolení úřední plány, náčrty, snímky nebo spisy o takových zařízeních neb opatřeních opíše, obkreslí neb ofotografuje nebo jinému dá nebo nechá opsati, obkreslit neb ofotografovati,

kdo bez úředního povolení uvedené předměty sobě nebo jinému opatří neb uveřejní,

trestá se, není-li čin přísněji trestný, za přestupek peněžitým trestem od 50 Kč do 10.000 Kč nebo vězením od osmi dnů do šesti měsíců.

§ 25.

Ohrožování veřejné správy
orgánem moci veřejné.

Orgán moci veřejné, který vykonává své úřady úmyslným jednáním neb úmyslným opominutím proti zákonům ústavním nebo proti zákonům a nařízením, vydaným na provedení zákonů ústavních, ohrožuje zájmy veřejné správy, trestá se, není-li čin jeho přísněji trestný, za přestupek pokutou do 10.000 Kč nebo vězením do tří měsíců, a to dohlédacím úřadem správy státní přímo nadřízeným a není-li takového, úřadem, který určí vláda.

§ 26.

Neodstranění nebo zřízení
nedovolených pomníků.

1. Politický (státní policejní) úřad může naříditi, aby byly odstraněny pomníky, nápisy a jiné památky umístěné na veřejném místě nebo tak, že jsou viditelné z veřejného místa, jsou-li rázu protistátního nebo jsou-li zřízeny některému členu rodin panovavších v Rakousku, Uhersku nebo Rakousko-Uhersku, v říši Německé nebo některému členu dynastií panovavších r. 1914 na půdě říše Německé.

Tentýž úřad může také zakázati zřizování takových pomníků, nápisů a památek na příště.

Za pomníky nebo památky považují se zejména i poprsí, desky, obrazy, znaky a odznaky.

Místem veřejným rozumějí se ve smyslu tohoto ustanovení náměstí, ulice, veřejné cesty, sady, veřejné sbírky, lázně, školy, výčepní a zábavní místnosti a jiná veřejně přístupná prostranství a místnosti.

2. Nevyhoví-li ten, komu bylo pravoplatně nařízeno, aby odstranil takový pomník, nápis nebo památku, tomuto nařízení ve stanovené lhůtě,

kdo přes zákaz zřídí nový takový pomník, nápis nebo památku,

trestá se politickým (státním policejním) úřadem za přestupek pokutou do 10.000 Kč nebo vězením do tří měsíců neb obojím trestem. Na Slovensku a v Podkarpatské Rusi v místech, kde není státního policejního úřadu, vydává trestní nález administrativní vrchnost policejní.

HLAVA IV.

Závěrečná ustanovení.

§ 27.

Účinná lítost.

1. Pro úklady (§ 1), jich přípravu (§ 2), ohrožení bezpečnosti republiky (§ 3) nebo vojenskou zradu (§ 6) není trestný, kdo dobrovolně a ne proto, že jeho jednání bylo odhaleno, od něho upustí a buď učiní oznámení úřadu v čas, kdy škodlivý výsledek mohl býti zamezen, nebo sám jej zamezí nebo napraví.

2. Účastník na spolčení k úkladům (§ 2), k ohrožení bezpečnosti republiky (§ 3), k vojenské zradě (§ 6) nebo k útokům na ústavní činitele (§ 9) není pro tento čin trestný, jestliže dříve, než bylo podniknuto ještě něco jiného než spolčení, a ne proto, že spolčení bylo odhaleno, buď způsobil, že od podniku bylo upuštěno, nebo spolčení úřadu oznámil.

3. Oznámením trestného podniknutí nestává se beztrestným ten, kdo v úmyslu, aby je vyhradil úřadu, je nastrojil nebo naváděl k účasti na něm.

§ 28.

Vyměřování trestu.

Za přitěžující budiž pokládáno zejména, že čin byl spáchán se zbraní, ze zjištěnosti, osoba-

mi spolčenými, orgánem moci veřejné, duchovním, školním učitelem nebo na místech nebo za okolností vyžadujících zvláštní vážnosti (jako jsou veřejnoprávní sbory, úřady, školy, místa určená pro bohoslužbu), pokud již zákon sám na tyto okolnosti zvláště nehledí.

Snížití dočasný trest na svobodě pod dolejší hranici trestní sazby a zaměnění jeho způsobu za mírnější je vyloučeno, jde-li o zločin uvedený v § 1, § 2, § 6, č. 1 až 3, § 7, č. 4 při sazbě od deseti do dvaceti let a § 7, č. 5 při sazbě od pěti do dvaceti let. V ostatních případech nemá soudce tohoto práva, byl-li čin v tomto zákoně uvedený spáchán v době války nebo v době, kdy byl veřejný pořádek porušen ve větším rozsahu a k jeho obnovení bylo nutno užití mimořádné moci, vyjímajíc, že by šlo o přečin § 5, č. 2, § 6, č. 4, § 11 a § 16, č. 1 neb o přestupek § 20.

Jinak může soudce užití tohoto práva s omezením, že, je-li zákonnou sazbou těžký žalář nejméně pětiletý, nesmí uložit trest mírnější než žalář jednoho roku, a je-li zákonná sazba těžký žalář nejméně desetiletý, trest mírnější než těžký žalář tři let. Místo těžkého žaláře doživotního nesmí uložit trest mírnější než těžký žalář desetiletý.

Byl-li na osobách a za okolností uvedených v § 7 spáchán zločin vraždy podle § 278 tr. z. čl. V z roku 1878, nesmí soud, ani užije-li práva daného mu v § 91 a § 92 tohoto tr. zák., uložit mírnější trest než doživotní káznici.

§ 29.

Trest peněžitý a zabavení jmění.

1. Za čin trestný podle tohoto zákona může soud vedle trestu na svobodě uznati také na trest peněžitý, zejména byl-li čin spáchán ze zjištěnosti nebo v úmyslu poškoditi republiku. Tento trest je vyměřiti za přestupek od 50 Kč do 10.000 Kč, za přečin od 200 Kč do 50.000 Kč a za zločin od 1.000 Kč do 500.000 Kč.

2. Peněžitě tresty a pokuty uložené podle tohoto zákona připadají státu.

3. Odsoudí-li soud pro zločin uvedený v § 1 až 5 nebo v § 6, č. 1 a 2, může vyřknouti, že ze jmění odsouzeného určitá část připadá státu jako náhrada za škodu činem způsobenou. O zajištění a dobývání této náhrady platí ustanovení § 18 zákona o trestání válečné lichvy ze 17. října 1919, č. 568 Sb. z. a n.

§ 30.

Trest náhradní.

Doba náhradního trestu za nedobytný trest peněžitý budiž stanovena podle zavinění.

Uznal-li soud na trest peněžitý jako vedlejší, vyměří náhradní trest stejným druhem trestu jako trest hlavní.

Doba náhradního trestu nesmí převyšovati jeden rok a dohromady s hlavním trestem meze zákonné sazby.

Je-li trestem hlavním trest na svobodě dvacet let nebo na doživotí, trest náhradní se vůbec neuloží.

§ 31.

Zabrání a propadnutí.

Má-li obviněný ve svém majetku předměty, o něž se trestným činem obohatil, nebo jiné předměty, jež si za ně opatřil, nebo hodnotu takových předmětů, může soud prohlásiti, že tyto předměty nebo jich hodnota se zabírají ve prospěch státu.

Předměty, jimiž trestný čin byl podniknut nebo které trestným činem byly vyrobeny nebo získány nebo které jsou zřejmě určeny ke spáchání trestného činu, může soud prohlásiti propadlými ve prospěch státu, nehledě k výsledku trestního řízení, ohrožují-li bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek. Nenáleží-li tyto předměty obviněnému, rozhodne o propadnutí sborový soud první stolice, u něhož trestní řízení se vede nebo v jehož obvodu se předměty nalézají, ve shromáždění tří soudců v neveřejném sedění po slyšení veřejného žalobce a zúčastněné strany. Na toto rozhodnutí mohou obě strany podat do tří dnů stížnost, o níž rozhodne sborový soud druhé stolice.

§ 32.

Ztráta čestných práv občanských.

Uzná-li soud pro zločin uvedený v tomto zákoně na trest nejméně jednoho roku, vysloví zároveň jako vedlejší trest, že odsouzený pozbývá čestných práv občanských. Totéž vysloví soud, když uzná pro zločin na trest kratší jednoho roku, byl-li spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

Ztráta čestných práv občanských znamená:

1. trvalou ztrátu vyznamenání, řádů a čestných odznaků, veřejných služeb, hodností a funkcí, akademických hodností a povolání, pro něž taková hodnost je podmínkou, jakož

i ztrátu odpočívých a zaopatřovacích požitků, platů z milosti i všelikých jiných platů z peněz veřejných,

2. ztrátu způsobilosti k nabytí a opětnému nabytí práv uvedených pod č. 1,

3. ztrátu práva voliti a volen neb povolán býti k veřejné funkci nebo hlasovati ve věcech veřejných.

Ztráta čestných práv občanských nastane právní mocí rozsudku a trvá, pokud jde o způsobilost k nabytí neb opětnému nabytí akademických hodností a povolání, pro něž taková hodnost je podmínkou, až do vykonání trestu, pokud jde o způsobilost k nabytí neb opětnému nabytí jiných práv uvedených v odstavci druhém č. 1, po dobu, kterou určí soud od tří do deseti let, a pokud jde o ztrátu práva uvedeného v odstavci druhém č. 3, tři léta.

Tato doba počítá se v obou případech posléze uvedených od vykonání nebo prominutí trestu nebo promlčení jeho výkonu.

§ 33.

Vypovědění.

Je-li cizinec odsouzen za zločin podle tohoto zákona na dobu nejméně jednoho roku, vysloví soud zároveň, že odsouzený se vypovídá z území republiky.

V ostatních případech odsouzení podle tohoto zákona může to soud učiniti, byla-li činem ohrožena bezpečnost státu, veřejná bezpečnost nebo veřejný pořádek.

§ 34.

Zastavení periodického tiskopisu.

1. Uzná-li soud v trestním řízení proti určité osobě nebo v řízení podle § 492 a 493 trestního řádu ze dne 23. května 1873, č. 119 ř. z., že obsahem periodického tiskopisu byl spáchán zločin nebo přečin uvedený v § 1, § 3, § 5 č. 1, § 6 č. 2 a 3, § 14 č. 1 a 2, § 15 č. 3 nebo § 16 č. 2 a že hledíc na předcházející taková rozhodnutí učiněná v době poměrně krátké o téměř tiskopisu, byť i pod jiným názvem vydávaném, je se důvodně obávati, že budou uvedené trestné činy obsahem téhož tiskopisu nadále páčány, může zároveň vysloviti, že vydávání jeho může býti zastaveno.

Tento výrok lze bráti v odpor týmiž opravnými prostředky jako výrok o trestu nebo v řízení podle § 492 a 493 tr. ř. opravnými prostředky uvedenými v § 493 a 494 tr. ř.

Nabyli-li výrok soudu právní moci, může politický úřad druhé stolice naříditi zastavení tiskopisu, a to u tiskopisů, vycházejících alespoň pětkrát týdně, nejdéle na jeden měsíc, u tiskopisů, vycházejících alespoň třikrát týdně, nejdéle na dva měsíce a u ostatních tiskopisů nejdéle na šest měsíců. Proti tomuto zastavení není opravných prostředků. Výrok soudní pozbývá účinnosti, nebylo-li zastavení tiskopisu nařízeno nejpozději do roka, u tiskopisů, vycházejících alespoň pětkrát týdně, nejpozději do šesti měsíců od právní moci tohoto výroku.

2. Kdo periodický tiskopis, jehož vydávání bylo zastaveno, dále vydává, trestá se za přečin vězením od osmi dnů do tří měsíců a byl-li pro tento přečin již potrestán, tuhým vězením od čtrnácti dnů do šesti měsíců.

3. Má-li tiskový úřad za to, že zastavený tiskopis je vydáván nebo podle oznámení jemu učiněného má býti vydáván dále pod jiným jménem, zakáže toto vydávání neb odmítne vzíti oznámení na vědomí, uveďa tento důvod. To platí i když rozhodnutí soudu, kterým bylo vysloveno, že vydávání tiskopisu může býti zastaveno, nenabylo ještě právní moci.

Stížnost na toto opatření tiskového úřadu nemá odkladného účinku.

Kdo přes to tiskopis dále vydává nebo jej vydávati započne, trestá se podle ustanovení uvedeného pod č. 2.

§ 35.

Podmínečné odsouzení.

U osob starších osmnácti let je podmíněčné odsouzení vyloučeno, jde-li o zločin podle tohoto zákona, vůbec, jde-li o přečin nebo přestupek, vyžaduje-li veřejný zájem výkonu trestu.

§ 36.

Příslušnost a obžaloba.

Konati hlavní přelíčení o obžalobě pro zločiny uvedené v § 1, § 3 č. 1, § 4 č. 1, § 5 č. 1, § 7, pro zločin podle § 8, spáchaný na prezidentu republiky nebo jeho náměstku, pro zločin podle § 8 č. 2 až 5, spáchaný na ostatních osobách tam uvedených, a pro zločin podle § 10 č. 2, pokud jde o osobování si pravomoci vyhrazené prezidentu republiky, zákonodárnému sboru, vládě nebo guvernéru

Podkarpatské Rusi, přísluší státnímu soudu. To platí, i když zločin byl spáchán před účinností tohoto zákona, pokud obžaloba v této době nenabyla ještě právní moci. Složení státního soudu a řízení před ním upravuje zvláštní zákon.

Konati hlavní přelíčení o obžalobě pro zločiny uvedené v § 2, § 3 č. 2, § 6 č. 1 a § 10 č. 1 přísluší soudu porotnímu, navrhuje-li státní zástupce v obžalovacím spise, aby byl trest uložen podle zákonné sazby vyšší pěti let.

Trestní řízení pro ostatní zločiny a přečiny podle tohoto zákona náleží sborovým soudům první stolice, a to i když byly spáchány obšahem tiskopisu.

Řízení pro přestupky podle tohoto zákona náleží, není-li v něm jinak stanoveno, soudům okresním, a to jde-li o přestupek § 11 č. 1 okresnímu soudu v sídle sborového soudu první stolice.

Ustanovení § 6 až 8 zákona z 22. prosince 1921, č. 471 Sb. z. a n. nelze užiti.

Činy podle tohoto zákona trestné soudem stíhají se na obžalobu veřejnou.

§ 37.

Stíhání osob vojenských.

Ustanovení tohoto zákona platí také pro osoby podřízené vojenské soudní pravomoci.

Pro činy spáchané za války zůstávají v platnosti přísnější trestní sazby stanovené trestními zákony vojenskými.

Konati hlavní přelíčení v případech uvedených v § 36, odst. 1. náleží státnímu soudu. V ostatních případech náleží trestní stíhání zločinů a přečinů divisním soudům, stíhání přestupků soudem trestaných brigádním soudům.

Trestní stíhání činů spáchaných za války náleží ve všech případech soudům vojenským.

Ustanovení § 6 až 8 zákona z 22. prosince 1921, č. 471 Sb. z. a n. nelze užiti.

§ 38.

Stíhání cizinců.

Podle tohoto zákona bude potrestán i cizinec, jenž se dopustil v cizině trestného činu uvedeného v § 1 až 9 a § 17.

V případě § 6 není cizinec trestný, dopustil-li se činu, vykonává právo zaručené právem mezinárodním.

§ 39.

Výklad jednotlivých výrazů
tohoto zákona.

1. **Násilím** je nejen skutečný čin násilný, nýbrž i nebezpečná výhrůžka bezodkladným násilným činem.

2. **Veřejně** je čin vykonán, byl-li spáchán v tiskopise nebo v rozšiřovaném spise, ve shromáždění nebo před zástupem.

3. **Doba válečná** počíná se dnem, kdy mobilisace byla vyhlášena, a končí se dnem, jímž demobilisace podle demobilizační vyhlášky má býti skončena, a není-li v ní uveden takový den, uplynutím dvou měsíců ode dne této vyhlášky.

4. **Osobami blízkými** jsou ony, k nimž je ten, o něhož jde, v takovém poměru rodinném nebo v poměru obdobném, že by újmu jimi utrpěnou pociťoval jako újmu vlastní.

§ 40.

Zvláštní ustanovení pro Slo-
vensko a Podkarpatskou Rus.

1. Činy uvedené v § 11, č. 1 a v § 20 trestají se jako přečiny.

2. Pokus přečinů podle tohoto zákona je trestný.

§ 41.

Poměr k dosavadním ustanove-
ním.

1. Kde jiné zákony mluví o velezradě, rozumí se tím trestné činy uvedené v § 1 až 3 tohoto zákona.

2. Kde jiné zákony mluví o zločinu vyzvědačství, rozumí se tím zločin, uvedený v § 6, č. 2 a 3 tohoto zákona.

3. Zrušují se tato ustanovení:

I. z trestního zákona ze dne 27. května 1852, č. 117 ř. z.: § 58 až 67, 92, 220 až 222, 285 až 299, 302, 308; dále § 213 a 215, pokud se vztahují na § 60, 61, 67 a 92; z § 305 první věta vůbec a druhá věta, pokud se vztahuje na § 302 a 305; z § 310 odstavec první vůbec a odstavec druhý, pokud se vztahuje na § 308 a 310;

II. z trestního zákona čl. V z r. 1878: § 126 až 152, 158, 161, 171 až 174, 453 až 459;

III. ze zákona o přestupcích čl. XL z roku 1879: § 33, 34, č. 1 a 3, 37, 39 a 109;

IV. z trestního zákona vojenského ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z. s výhradou § 37 odst. 2 tohoto zákona na ochranu republiky: § 306 až 319, 321 až 331, 334 až 341, 343, 539 až 554, 559, 565; dále z § 562 první věta vůbec a druhá věta, pokud se vztahuje na § 559 a 562; z § 567 odstavec první vůbec a odstavec druhý, pokud se vztahuje na § 565 a 567;

V. čl. I., II. a IX zákona ze dne 17. prosince 1862, č. 8 ř. z. z r. 1863, a cis. nařízení z 9. června 1915, č. 156 ř. z.;

VI. ze zákonného článku LXIII z r. 1912: § 18, 19, 22, 23, 26 a 27; zák. čl. XXXIV z r. 1913 a zákonný článek XVIII z r. 1915.

Rovněž se zrušují veškerá ostatní ustanovení odporující tomuto zákonu.

§ 42.

Zanedbání povinné péče.

Článek III čís. 5 zákona z 15. října 1868, čís. 142 ř. z. bude zníti takto:

Kdo se dopustí podle předcházejících ustanovení zanedbání povinné péče, trestá se za přestupek a to, zakládá-li obsah tiskopisu zločin, vězením od osmi dnů do tří měsíců, a zakládá-li přečin, peněžitým trestem od 50 Kč do 3.000 Kč.

Zakládá-li obsah tiskopisu zločin nebo přečin uvedený v § 1, § 3, § 5, č. 1, § 6, č. 2 a 3, § 14, č. 1 a 2, § 15, č. 3 nebo § 16, č. 2 zákona na ochranu republiky, trestá se vinník za přečin tuhým vězením od čtrnácti dnů do šesti měsíců. Vedle tohoto trestu může býti uznáno na trest peněžitý od 100 Kč do 10.000 Kč. Bylo-li by podle § 35 uvedeného zákona vyloučeno podmíněčné odsouzení pro trestný čin spáchaný obsahem tiskopisu, je vyloučeno též podmíněčné odsouzení pro tento přečin.

§ 43.

Zákon o třaskavinách.

V příloze uvedeně znění zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. z. o opatřeních proti obecně nebezpečnému užívání třaskavin a obecně nebezpečnému zacházení s nimi prohlašuje se za autentické. Ustanovení tohoto zákona rozšiřuje se vyjímajíc § 11 na Slovensko a Podkarpatskou Rus a vyjímajíc § 11 a 13 na osoby podřízené pravomoci soudů vojenských.

O činech trestných podle uvedeného zákona platí ustanovení § 28, odst. 1, druhé věty odst. 2 a odst. 3, § 32, § 33, § 35 a § 40, čís. 2.

§ 44.

Účinnost a výkon zákona.

Tento zákon nabude účinnosti osmým dnem po vyhlášení.

Jeho výkon ukládá se všem členům vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Habrman v. r. Dr. Hodža v. r.

Udržal v. r. Bečka v. r.

Dr. Markovič v. r.,
též za ministra Dra Kállaye.

Dr. Beneš v. r. Novák v. r.

Bechyně v. r. Srba v. r.

Dr. Dolanský v. r.,
též za ministra Šrámka.

Tučný v. r.,
též za ministry Stříbrného a Dra Frankeho.

Příloha.

**Zákon ze dne 27. května 1885, č. 134 ř. z.
o opatřeních proti obecně nebezpečnému
užívání traskavin a obecně nebezpečnému
zacházení s nimi.**

§ 1.

Zakázáno je bez úředního povolení vyráběti traskaviny, dávat je do oběhu, přechovávat a dopravovat je do území platnosti tohoto zákona.

Podrobnější ustanovení o tom, kdo úřední povolení udílí, a policejní bezpečnostní předpisy o traskavinách vůbec budou, pokud nejde o změnu platných zákonů, vydána nařízením.

Také budou nařízením označeny traskaviny, na něž se nevztahuje ustanovení prvního odstavce.

Ustanovení prvního odstavce nevztahuje se na vojenskou správu a na traskaviny státního monopolu. O nich platí příslušné zvláštní předpisy.

§ 2.

Kdo proti ustanovení § 1 bez úředního povolení traskaviny vyrábí, do oběhu dává, do území platnosti tohoto zákona dopravuje nebo přechovává, trestá se za přestupek vězením

od čtrnácti dnů do šesti měsíců. Vedle toho může býti uložen peněžitý trest od 20 Kč do 600 Kč.

Stejně se trestá, kdo jedná proti řádně vyhlášeným policejním bezpečnostním předpisům o takových traskavinách, na něž se vztahuje ustanovení § 1, odst. 1.

Vyšetřovati a souditi tyto přestupky přísluší soudům.

§ 3.

Činy uvedené v § 2 jsou přečiny, mohou-li ohroziti majetek, zdraví nebo život jiného.

Trestem je tuhé vězení od tří měsíců do tří let. Vedle toho může býti uložen peněžitý trest od 200 Kč do 2000 Kč.

§ 4.

Kdo úmyslně vydá v nebezpečí majetek, zdraví nebo život jiného tím, že užije traskavin jako trhacího prostředku, trestá se za zločin těžkým žalářem od pěti do deseti let, byl-li pak někdo poškozen na těle nebo byl-li poškozen majetek ve větším rozsahu, těžkým žalářem od deseti do dvaceti let.

Měl-li čin za následek smrt člověka, je trestem doživotní těžký žalář. Mohl-li vinník takový výsledek předvídati, je trestem smrt.

§ 5.

Smluví-li se více osob, že vykonají čin trestný podle § 4, nebo spolčí-li se k trvalému páchání takových činů, třeba ještě podrobně neurčených, trestají se za zločin těžkým žalářem od pěti do deseti let, a to i když nebyl ještě podniknut čin vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu uvedeného v § 4.

§ 6.

Kdo zhotoví, opatří, objedná nebo přechovává traskaviny, jich součástky nebo přístroje k jich užívání v úmyslu, aby jich užitím (§ 4) buď sám vydal v nebezpečí majetek, zdraví nebo život jiného neb aby umožnil jiným osobám spáchat takový zločin, kdo traskaviny jiným osobám přenechá, věda, že jsou určeny ke spáchání takového zločinu, trestá se za zločin těžkým žalářem od pěti do deseti let.

§ 7.

V případech § 2 odst. 1., § 3 až 6, jakož i byly-li v případech § 2 odst. 2. traskaviny dány k dopravě pod nepravou opovědí, buďtež traskaviny, jich součástky, přístroje, jakož

i předměty upotřebené neb určené k jich zhotovení prohlášeny za propadlé, ať náležejí vinníku či osobě jiné.

§ 8.

Kdo veřejně nebo před více lidmi nebo v tiškopise, rozšiřovaném vyobrazení nebo spise vyzývá ke spáchání trestného činu uvedeného v § 4 nebo 5 nebo k účasti na něm nebo kdo takový čin vychvaluje neb ospravedlniti hledí nebo kdo vůbec dává návod k tomu, jak shora uvedené trestné činy mají se páchat, trestá se za zločin těžkým žalářem od pěti do deseti let.

§ 9.

Kdo se doví věrohodným způsobem o tom, že se chystá zločin uvedený v § 4, neb o úmluvě nebo spolčení zmíněném v § 5 aneb o skutečnostech, zakládajících zločin uvedený v § 6, v čas, kdy nebezpečí (§ 4) mohlo býti odvráceno, a úmyslně opomine to oznámiti úřadu, ačkoliv oznámení takové mohl učiniti snadno a bez nebezpečí pro sebe, své příslušníky (§ 216 trestního zákona z 27. května 1852, č. 117 ř. z., § 522 voj. tr. zákona z 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., § 78 zák. čl. V. z r. 1878) nebo pro osoby, jež má pod svou zákonnou ochranou, dopouští se zločinu, byl-li ohrožen majetek, zdraví nebo život jiného. Trestem je žalář od šesti měsíců do jednoho roku a byl-li v případě § 4 usmrcen člověk, těžký žalář od jednoho do pěti let.

§ 10.

Trestnost zločinů uvedených v § 4, 5 a 6 pomine, když vinník upustí od podniku dobrovolně a ne proto, že zločin byl odhalen, a ne pro jiné překážky, a když úplně buď sám napraví nebo včasným oznámením úřadu zamezí všelikou újmu, jež vzešla z činnosti jeho nebo jeho spoluvinníků.

§ 11.

Odsoudí-li soud pro trestný čin uvedený v § 3, 4, 5, 6 nebo 8, může uznati, že vinník se vyhošťuje (§ 240, lit. f, g, h trestního zákona z 27. května 1852, č. 117 ř. z.), nebo že může býti dán pod policejní dohled.

§ 12.

Je-li čin podle obecného (vojenského) trestního zákona trestný přísněji nežli podle tohoto zákona, budiž užito přísnějších trestních ustanovení obecného (vojenského) trestního zákona.

§ 13.

Konati hlavní přelíčení o obžalobách pro zločiny uvedené v § 4, 5, 6 a 8 přísluší soudu porotnímu.

51.

Zákon ze dne 19. března 1923 o státním soudě.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

HLAVA I.

Organisace státního soudu.

§ 1.

Zřízení státního soudu.

Pro celé území Československé republiky zřizuje se státní soud v sídle nejvyššího soudu.

§ 2.

Složení státního soudu.

Státní soud skládá se z předsedy, jeho náměstka a potřebného počtu soudců z povolání a přísedících.

Předsedu státního soudu a jeho náměstka jmenuje na návrh vlády prezident republiky na dobu tří let.

Předsedu zastupuje jeho náměstek a náměstka soudce z povolání podle služebního pořadí nejstarší.

Potřebný počet soudců z povolání ustanovuje prezident nejvyššího soudu ze členů tohoto soudu nebo sborových soudů II. stolice na jeden rok. Na touž dobu ustanovuje jejich náhradníky (§ 5, odst. 1. a 2.) ze soudců znalých vojenského trestního práva. Soudcové z povolání pozbývají svého úřadu, jakmile přestali býti členy nejvyššího soudu nebo sborových soudů II. stolice.

Kolik má býti přísedících, určí vláda po každé podle potřeby. Jmenuje je na dobu tří let prezident republiky z osob, které mu navrhně vláda.

Týmž způsobem děje se jmenování nových členů na zbytek funkčního období, ukáže-li se toho potřeba.

§ 3.

Přísedící.

Přísedící musí býti státními občany Československé republiky, práva znalí, nejméně